

РЕШЕНИЕ

№ 7242

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в публично заседание на 19.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **6136** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.257 от АПК.

Образувано е по жалба на Г. С. В., П. Т. В., С. Т. С., Р. К. В. срещу ОБЩИНСКА СЛУЖБА по „Земеделие”- П..

В обстоятелствената част на жалбата се излагат следните твърдения: С решение № 284/21.12.1994г. на ПК „К.” на наследниците на П. В. Г. е било отказано възстановяване на правото на собственост върху земеделски имот- ливада с площ от 3.850 дка, находяща се в землището на П., местността „Извора”. С искане № 91/28.01.1998г. наследниците на П. В. Г. са поискали да бъдат обезщетени за този недвижим имот със земя от общинския поземлен фонд. Твърди се, че ответната страна не е изпълнила задълженията си по ППЗСПЗЗ, като не е издала решение за обезщетяване със земя от общинския поземлен фонд. Съдът е сезиран с искане за осъждане на ответника да изпълни пряко произтичащото от ППЗСПЗЗ задължение свързано с осъществяване и завършване на процедурата по обезщетението им с равностойна земя от общинския поземлен фонд.

Ответникът – ОБЩИНСКА СЛУЖБА по „Земеделие”- П. в хода на процеса не изразява становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град, след преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства, доводите и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна и в изпълнение на

съдебно решение № 9477 от 28.06.2011г. по адм.дело № 12000/2010г. на ВАС на РБ, III-то отделение:

С решение № 284/21.12.1994г., постановено по преписка по заявление вх.№ 284/03.07.1992г. ПК „К.“ е отказала да възстанови правото на собственост на наследниците на П. В. Г. върху земеделски имот- ливада с площ от 3.850 дка, находяща се в землището на П., местността „Извора“, съставляваща имот № 385, кад.лист № 296 по кадастрален план от 1956г. Като правно основание за издаване на този административен акт е посочена нормата на чл.10б ЗСПЗЗ.

С писмено искане вх.№ 91/28.01.1998г. правоимащите лица са сезирали органа по поземлена собственост с искане да получат обезщетение за невъзстановеното им право на собственост, като получат равностойна земя от общинския поземлен фонд.

С решение № О284 от 09.08.2007г. Общинска служба по „Земеделие“- П. е определила на наследниците на П. В. Г. правото на обезщетение със земя и/или поименни компенсационни бонове за този недвижим имот на стойност от 808 лева/дка.

От изложението на фактическите обстоятелства по жалбата, с която е сезиран настоящия съд и формулираното искане, се налага извода, че се оспорва неоснователно бездействие на административен орган. Защитата срещу неоснователни бездействия е регламентирана в раздел II от глава петнадесета от АПК, в текстовете на чл. 256 и чл. 257 АПК. В първата от посочените разпоредби /чл. 256/, озаглавена „Предмет на оспорването“ е предвидено, че неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен за извърши по силата на закона, подлежи на оспорване в 14-дневен срок от подаването на искане до органа за извършването му, а във втората от разпоредбите /чл. 257/, озаглавена „Ред за оспорване“, е предвидено, че бездействието на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, може да се оспори безсрочно, като се прилагат правилата съответно за оспорването на индивидуалните административни актове, а в ал. 2 е регламентирано, че с решението си съдът осъжда административния орган да извърши действието, като определя срок за това или отхвърля искането. Двете разпоредби се отнасят до една единствена форма на правна защита срещу неоснователни бездействия на административен орган, като в първата разпоредба е очертан предмета на оспорването, а във втората – реда, по който се осъществява защитата. Този извод следва от цялостното тълкуване на двете разпоредби в раздела, озаглавен „Защита срещу неоснователни бездействия“, от заглавията на двата текста, както и от предназначението на съдебното производство, регламентирано в този раздел. Така, предметът на оспорване по този раздел е неизвършването на фактически действия от административен орган, които същият е длъжен да извърши по силата на нормативен акт и които не е извършил в 14-дневен срок от подаването на искане до този орган за извършването им.

Защитата по този ред обхваща неизвършването на фактически действия, но не и неизпълнение на задълженията за волеизявление, т. е. за издаване на индивидуален административен акт. Когато по силата на закона административният орган е длъжен да издаде определен административен акт, но не го прави, е налице мълчалив отказ за издаването на акта, който може да бъде оспорван от заинтересованото лице по реда, предвиден за оспорване на отказите, включително мълчаливи такива, като видове индивидуални административни актове по чл. 21, ал. 1 АПК. Задължението за административния орган трябва да произтича пряко по силата на нормативен акт,

което означава, че задължението на органа за извършване на фактическо действие следва да е конкретно и да е ясно определено в този нормативен акт. Без значение за квалифицирането на поведението на административния орган като неоснователно бездействие по смисъла на раздел II от глава петнадесета на АПК е дали задължението произтича от закон или от друг нормативен акт. Законът несъмнено е вид нормативен акт, затова в понятието „...задължение, произтичащо пряко от нормативен акт”, използвано в чл. 257, ал. 2 АПК се включва и задължение, произтичащо пряко от закон, а в понятието „фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закон”, използвано в чл. 256 АПК се включат и действия, произтичащи и от други нормативни актове, а не само закони, доколкото не съществува никаква правна логика да бъдат изключени от предмета на оспорване при защитата против неоснователни бездействия, след като са включени в разпоредбата, регламентираща реда за оспорване.

Тълкувани съвместно разпоредбите на чл. 256 и чл. 257 АПК налагат извода, че бездействието може да бъде оспорено безсрочно, след изтичане на 14-дневния срок от подаване на искането до органа за извършването му. Не може да се приеме, че в чл. 256 АПК е регламентиран срок за оспорването и той е 14-дневен от подаване на искането, тъй като това би означавало срокът за оспорване на бездействието да започне да тече веднага от момента на подаване на искането за извършване на съответното фактическо действие, което административният орган е длъжен да извърши. Подобно тълкуване противоречи на смисъла и предназначението на искането, което е свързано на първо място със сезиране на компетентния административен орган да извърши по отношение на конкретния правен субект фактическите действия, които е задължен да извърши по силата на нормативен акт, като му даде подходящ срок за това и на следващо място – да постави административния орган в забава, което представлява елемент от фактическия състав по чл. 256 АПК за упражняване на правото на съдебна защита против неоснователно бездействие. Затова, макар от буквалното тълкуване на чл. 256 АПК да следва, че неизвършването на фактически действия подлежи на обжалване в 14-дневен срок от подаване на искане до органа за извършването му, то логическото и систематичното тълкуване на разпоредбата налагат извода, че срокът за оспорване започва да тече от изтичане на 14-дневен срок от подаване на искането за извършването му. Освен това в чл. 256 АПК е регламентиран предмета на оспорване и в този смисъл напълно логично е именно в предмета на оспорването да бъде включено изискването за подаване на искане за извършване на определено фактическо действие, както и изискването за изтичане на определен период от време, след който възниква правото на засегнатото лице да оспори бездействието пред съда. Следователно, в предмета на оспорването е включено това неизвършване на фактически действия от страна на административния орган, което той е длъжен да извърши по силата на закона /бездействие на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт/, които не е извършил и в рамките на 14-дневен срок от подаване на искане за извършването им. Редът за упражняване на правото на оспорване на неоснователните бездействия е регламентиран в чл. 257, като в ал. 1 е посочено, че оспорването е безсрочно /защото задължението за фактическото действие произтича пряко от нормативен акт и лицето е подало нарочно искане за извършването му/, както и че оспорването се извършва по правилата за оспорването на индивидуалните административни актове. Предвид всички изложени съображения настоящият състав

приема, че чл. 256 и чл. 257 АПК уреждат една хипотеза, като първата разпоредба регламентира предмета на оспорване, а втората – реда за оспорване. В този смисъл една от предпоставките за успешното упражняване на правото на защита против неоснователни бездействия по реда на раздел II от глава петнадесета на АПК е да е подадено искане до административния орган за извършването на съответното фактическо действие /действия/, което същият е длъжен да извърши по силата на закон. Липсата на такова искане води до липса на предмет на оспорване по чл. 256 АПК, което от своя страна обуславя неоснователност на оспорването, или според използваното в чл. 257, ал. 2 АПК понятие – отхвърляне на искането.

Неиздаването на решение с правно основание чл.19 ал.8 ППЗСПЗЗ или чл.19 ал.17 ППЗСПЗЗ не представлява по своята същност фактическо бездействие на органа по поземлена реформа. Приключването, завършването на процедурата по обезщетяване с постановяването на решение по чл. 27а ППЗСПЗЗ също не представлява фактическо действие, а правомощие на административен орган да издаде индивидуален административен акт. Когато е отказано правото на реална реституция на собствеността върху земеделската земя по причини визирани в чл. 10б ЗСПЗЗ законодателят е предвидил обезщетяване със земя и/или поименни компенсационни бонове. В конкретния случай е признато правото на обезщетяване със земя и/или компенсационни бонове с Решение № О284 от 09.08.2007г. и е определен неговия размер от 808 лева за 3.850дка земя от IV категория. Към настоящия момент няма изработен план за обезщетяване за територията на Столична община върху определените за обезщетяване имоти от общинския и държавния поземлен фонд. Министъра на земеделието и храните възлага дейностите по проектиране и изработване на този план, като същият се приема от нарочна комисия в общината, която съставя протокол, който се одобрява със заповед на министъра на земеделието и храните или упълномощено от него лице. След обявяването в Държавен вестник на съобщение за изготвянето на плана за обезщетяване /който не подлежи на обжалване/, Общинската служба по „Земеделие” трябва да издаде решение за обезщетяване на правоимащите лица със земя, като им съобщи същото и гарантира процесуалното им право да го оспорят по съдебен пред Софийски районен съд, ако има несъответствие по стойност между признатото и получено обезщетение. Без изпълнение на законовата процедура визирана в нормите на чл.19 ал.18, ал.20 и ал.21 от ППЗСПЗЗ не може да се постанови решение по чл. 27а ППЗСПЗЗ и Общинската служба по „Земеделие”- П. да определи някакъв конкретен имот за обезщетяване на наследниците на П. В. Г..

В заключение, неиздаването на решение с правно основание чл.27а ППЗСПЗЗ, представлява задължение за волеизявление, което не може да бъде предмет на защита по реда на чл. 257 АПК, нито представлява бездействие по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт.

Мотивиран от гореизложеното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.257 ал.2 АПК

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ искането на Г. С. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] П. Т. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] С. Т. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] Р. К. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 срещу

ОБЩИНСКА СЛУЖБА по „Земеделие” - П..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен Административен Съд на Р. Б. с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: